

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **S. N.**, zast. Ing. Jitkou Routkovou, daňovým poradcem se sídlem v Liberci, Komenského 87/3, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 8. 10. 2012, č. j. 14572/12-1100-709857

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předmět řízení

Žalobce se návrhem na zahájení řízení ze dne 11. 12. 2012 domáhal přezkumu rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 8. 10. 2012, č. j. 14572/12-1100-709857, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti předchozímu rozhodnutí Finančního úřadu v Třebíči ze dne 8. 3. 2012, č. j. 45308/12/330913709997, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty, z příjmů fyzických osob podávajících přiznání, silniční, příslušenství daní, darovací, z nemovitostí a z převodu nemovitostí; prvostupňové správní rozhodnutí bylo zároveň potvrzeno.

II.

Obsah žalobou napadeného rozhodnutí

Žalobce podal dne 31. 12. 2011 u prvostupňového správce daně žádost o vrácení vratitelného přeplatku u všech druhů příjmů. Vzhledem tomu, že správce daně neevidoval na osobním účtu žalobce ke dni podání žádosti vratitelný přeplatek a tento nevznikl ani ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti, nebylo této žádosti vyhověno. V rámci odvolacího řízení žalobce tvrdil, že na dani z příjmů a na dani z přidané hodnoty existuje přeplatek, který mu měl být vrácen; žalobce také požádal o nahlédnutí do spisu ve smyslu ust. § 66 a násl. zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“). Odvolací orgán zjistil, že v době podání žádosti o vrácení vratitelného přeplatku vykazoval stav osobního daňového účtu žalobce nedoplatky ke dni 6. 6. 2012, nedoplatky na dani z přidané hodnoty ve výši 474 855,54 Kč, na dani z příjmů fyzických osob podávajících příznání ve výši 111 835,80 Kč, na dani silniční ve výši 9 785 Kč, na dani darovací ve výši 575 Kč, na dani z převodu nemovitostí ve výši 283 072 Kč a na příslušenství daní ve výši 23 974 Kč. Jelikož přeplatek na žádné z uvedených daní nevznikl ani ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti, správce daně prvého stupně v souladu s ust. § 155 odst. 3 daňového řádu správně zamítl žádost o vrácení přeplatku. K žádosti žalobce o nahlédnutí do spisu odvolací orgán sdělil, že kompletní spis se nachází u místně příslušného správce daně, kterým je Finanční úřad v Třebíči.

III.

Obsah žaloby

V návrhu na zahájení řízení žalobce namítal, že právo vybrat daň z přidané hodnoty včetně jejího příslušenství bylo již prekludováno. Daň i příslušenství vyplývají z daňové kontroly, která probíhala současně s daní z příjmů fyzických osob 1996 a 1997 (kde ministerstvo v rámci přezkumného řízení konstatovalo, že daňová kontrola byla nezákonná). Ve věci byla podána stížnost k ESLP, právě pro odlišné rozhodnutí o stejné věci, která dodnes nebyla rozhodnuta. Rovněž tak bylo prekludováno právo vybrat daň silniční včetně jejího příslušenství, z převodu nemovitostí včetně jejího příslušenství, daň darovací včetně jejího příslušenství a příslušenství na dani včetně jejího příslušenství. Co se týká částky 15 538 Kč, splatné 24. 9. 2010, žalobce namítal nedoručení platebního výměru na takové příslušenství. Prekludováno bylo již také právo vybrat daň z příjmů fyzických osob včetně jejího příslušenství; uváděné nedoplatky vznikly v důsledku dodatečně doměřené daně na základě daňové kontroly a byly zrušeny podle rozhodnutí o přezkumu ministerstvem financí, které konstatovalo, že daňová kontrola byla nezákonná. Na této dani má tedy žalobce fakticky přeplatek. Žalobce dále namítal porušení projednací zásady, protože nebyl odvolacím orgánem informován o spisové značce, pod kterou je odvolací řízení vedeno. Požadavek na označení spisovou značkou má oporu v ust. § 66 a 67 daňového řádu. Vedení spisu je obecně upraveno v zákoně o archivnictví a ve vyhlášce o spisové službě a dále pak speciálně v daňovém řádu a povinností dané těmito zákonnými a podzákonnými předpisy žalovaný nesplnil, žalobci nesdělil spisovou značku odvolacího řízení a ani se k jeho požadavku nevyjádřil. Žalobce zajímalo, z jakých písemností a důkazů odvolací orgán vychází. Nahlížení do spisu již dříve žalobci nebylo plně umožněno. Žalobce dále namítal, že odvolací orgán

porušil zásadu součinnosti a zásadu hospodárnosti, neboť v písemnostech týkajících se odvolacího řízení neuváděl ani identifikaci odvolání žalobce, a to přestože byl o to výslovně v odvolání žádán. Požadavek žalobce má oporu v základních zásadách daňového řízení a má i racionální podklad, pokud s žalobcem je vedeno více daňových řízení, tak vede k racionalizaci a možné dělbě práce v kanceláři daňového poradce. Žalovaný se k požadavku žalobce nevyjádřil a uvedení označení značky zástupce žalobce ve všech písemnostech bezdůvodně ignoroval.

IV.

Vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí bylo uvedeno v návaznosti na stav osobního daňového účtu žalobce, že nejenom na dani z přidané hodnoty a dani z příjmů fyzických osob nemá přeplatky, jak se žalobce domníval, ale že na těchto daních a rovněž i na dani silniční, příslušenství daní (exekuční náklady, hotové výdaje správce daně), dani darovací a dani z převodu nemovitostí má žalobce evidovány nedoplatky. Byl též informován, v jaké celkové výši a z čeho se sestávají. Jelikož napadené rozhodnutí nevyhovělo žádosti žalobce o vrácení přeplatku z důvodu jeho neexistence, nelze v tomto řízení zkoumat až v žalobě uplatněnou námitku prekluze práva vybrat daň včetně příslušenství. Navíc z připojeného spisového materiálu vyplývá, že předmětné nedoplatky byly zajištěny rozhodnutím správce o zřízení zástavního práva a byly vymáhány, naposledy exekučním příkazem správce daně ze dne 23. 9. 2010. Tento exekuční příkaz byl doručen zástupci žalobce dne 18. 10. 2010. V tomto exekučním příkazu jsou uvedeny exekuční náklady za výkon zabavení ve výši 15 538 Kč. Není pravdou, že by nedoplatky na dani z příjmů fyzických osob vznikly v důsledku daňové kontroly a že byly zrušeny podle rozhodnutí o přezkumu ministerstvem financí. V přezkumném řízení došlo ke zrušení dodatečného platebního výměru správce daně za zdaňovací období r. 1997 a dále platebního výměru na daňové penále na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 1997, přičemž nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob byl tvořen z částečné úhrady neuhrazené daňové povinnosti za zdaňovací období r. 1996 ve výši 6 757,80 Kč vyměřené platebním výměrem č. j. 29938/98/330912/4384 ze dne 29. 6. 1998 ve výši 18 340 Kč a z neuhrazeného penále v celkové výši 105 078 Kč předepsaného platebními výměry na penále ze dne 1. 10. 2002, č. j. 89004/02/330913/4384 za r. 1993 ve výši 23 129 Kč, č. j. 89005/02/330913/4384 za r. 1995 ve výši 68 864 Kč a č. j. 89006/02/330913/4384 za r. 1996 ve výši 13 085 Kč.

Žalovaný odmítl tvrzení o porušení projednací zásady v průběhu odvolacího řízení, žádné nové důkazní prostředky nebyly v průběhu odvolacího řízení získány, nedošlo ani ke změně právního názoru správce daně ze strany odvolacího orgánu, a proto nebyl namístě postup uvedený v ust. § 115 odst. 2 daňového řádu. Podle § 66 odst. 4 daňového řádu lze oprávnění nahlédnout do spisu využít v úředních hodinách pro veřejnost. Odvolací spis není veden pod spisovou značkou, ale pod číslem jednacím, které je tvořeno podle spisového řádu územních finančních orgánů. Zákon č. 499/2004 Sb. o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů nestanoví povinnost označovat daňové spisy spisovou značkou. Tuto povinnost nestanoví ani prováděcí vyhláška k tomuto zákonu č. 645/2004 Sb., ani daňový řád. Daňový řád neukládá žalovanému povinnost (ani nemůže) informovat žalobce o tom, pod jakou spisovou značkou je vedeno odvolací řízení, neukládá

mu ani povinnost informovat odvolatele o tom, pod jakým číslem jednacím je vedeno odvolací řízení, což ovšem nebrání nahlížení do odvolacího spisu. Je pouze logickým zdůvodněním, pokud odvolací orgán v návaznosti na obecně vyjádřenou odvolací námitku o existenci přeplatku na dani z přidané hodnoty a dani z příjmů fyzických osob uvedl, že kompletní spis se nachází u místně příslušného správce daně, kterým je Finanční úřad v Třebíči. K umožnění nahlížení do odvolacího spisu postačí identifikace daně a odvoláním napadené rozhodnutí daňového subjektu. K tvrzení o porušení projednací zásady žalovaný dále odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž není povinností správce daně, resp. finančního orgánu, nařít v daňovém řízení ústní jednání před vydáním rozhodnutí. Pokud je daňovému subjektu umožněno seznámit se s obsahem správního spisu a rozhoduje-li správce daně pouze na základě listin v něm zařazených, lze takový postup považovat za naplnění práva na spravedlivý proces. Žalobci nebránilo nic, aby nahlédl do spisu odvolacího orgánu (věděl, proti jakému rozhodnutí podal odvolání) a mohl tak zjistit, z jakých písemností a důkazů vychází odvolací orgán. Žalobce však možnosti nahlížet do spisu odvolacího orgánu nevyužil. K námitce žalobce, že nahlížení do spisu již dříve nebylo plně umožněno, nemá žalovaný možnost se relevantně vyjádřit. Ze spisového materiálu správce daně týkajícího se této žaloby skutečnost, že by žalobce nahlížel do spisu správce daně v souvislosti s žádostí o vrácení přeplatku ze dne 31. 12. 2011, nevyplyvá. Pokud žalobce do spisu u správce daně nenahlížel, nelze namítat, že mu „nahlížení do spisu již dříve nebylo umožněno“.

Žalovaný odmítl i námitku porušení zásady součinnosti a hospodárnosti, požadavek na uvedení značky zástupce žalobce nemá oporu v právních předpisech. Podle ust. § 6 odst. 2 daňového řádu platí, že osoby zúčastněné na správě daní a správce daně vzájemně spolupracují. Judikatura k této zásadě poukazuje zejména na umožnění daňovému subjektu být účasten svého daňového řízení ve spojení s výsledkem svědka. Podle ust. § 7 odst. 2 daňového řádu platí, že správce daně postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Z důvodu hospodárnosti může konat správce daně úkony pro různá řízení společně. Ze spisu, popř. z rozhodnutí vydaného na základě těchto úkonů, musí být zřejmé, ke které povinnosti a s jakým výsledkem byly úkony učiněny. Neuvedením značky žalobce mu nemohly vzniknout zbytečné náklady. Ve výzvě k odstranění vad odvolání správce daně identifikoval zcela jednoznačně odvolání žalobce uvedením data, podání i způsobu podání (elektronicky) a rovněž rozhodnutí, proti němuž odvolání směřovalo uvedením označení typu rozhodnutí (o přeplatku), dále uvedením jeho čísla jednacím a data vydání. V reakci na výzvu žalobce v doplnění odvolání žádal, aby mu v rozhodnutí, jímž bude vyřízeno podání, byla uvedena jeho značka. Tím, že žalovaný neuvedl v rozhodnutí o odvolání značku žalobce, neporušil shora uvedené zásady. Z rozhodnutí odvolacího orgánu je jednoznačné, o odvolání proti jakému rozhodnutí bylo rozhodováno, rozhodnutí správce daně je identifikováno nejenom jeho označením, číslem jednacím a datem vydání, ustanovením daňového řádu, podle něhož správce daně rozhodoval, ale i stručným vyjádřením výroku správce daně. Ze způsobu organizace práce v kanceláři daňového poradce nelze dovozovat oprávněnost požadavku na uvádění značky žalobce v rozhodnutích správce daně, resp. odvolacího orgánu. Náležitosti rozhodnutí jsou upraveny v ust. § 102 daňového řádu, podle něhož mj. platí, že rozhodnutí obsahuje číslo jednacím. Žalobou napadené rozhodnutí toto číslo obsahovalo. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V.

Právní hodnocení soudu

Krajský soud v Brně v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, vč. řízení předcházejících jejich vydání a shledal, že žaloba není důvodná.

Napadenými správními rozhodnutími nebylo žalobci vyhověno jeho požadavku na vrácení vratitelného přeplatku u všech druhů příjmů. Soud pro úplnost připomíná, že předmětem soudního přezkoumání nejsou platební výměry, které založily žalobci povinnost hradit daně. Žalobce nezpochybňuje nalézací řízení, ale především namítá, že právo vybrat daně bylo prekludováno. V řízení o předmětné žádosti žalobce rozhodovaly správní orgány v řízení týkajícího se placení daní, proto má krajský soud za to, že je důvodné zabývat se námitkou promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky, resp. námitkou uplynutí lhůty pro placení daně. Z obsahu správního spisu a napadeného správního rozhodnutí vyplývá, že v době podání žádosti o vrácení vratitelného přeplatku vykazoval žalobcův osobní daňový účet nedoplatky ke dni 6. 6. 2012 na dani z přidané hodnoty ve výši celkem 474 855,54 Kč, přičemž tento nedoplatek se skládá z částečně neuhrazené daňové povinnosti za 4. čtvrtletí 1997 ve výši 19 901,54 Kč doměřené dodatečným platebním výměrem ze dne 7. 5. 1999, č. j. 50002/99/330912/4384 ve výši 150 926 Kč a z neuhrazeného penále v celkové výši 454 954 Kč, předepsaného platebními výměry na penále ze dne 1. 10. 2002, č. j. 88978/02/330913/4384 za 1. čtvrtletí 1997 ve výši 57 236 Kč, č. j. 88979/02/330913/4384 za 2. čtvrtletí 1997 ve výši 136 644 Kč, č. j. 88981/02/330913/4384 za 3. čtvrtletí 1997 ve výši 93 568 Kč a č. j. 88982/02/330913/4384 za 4. čtvrtletí 1997 ve výši 167 506 Kč. Dále žalobcův účet vykazoval nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob podávajících přiznání v celkové výši 111 835,80 Kč, přičemž tento se skládá z částečné úhrady neuhrazené daňové povinnosti za zdaňovací období r. 1996 ve výši 6 757,80 Kč, vyměřené platebním výměrem ze dne 29. 6. 1998, č. j. 29938/98/330912/4384 ve výši 18 340 Kč a z neuhrazeného penále v celkové výši 105 078 Kč, předepsaného platebními výměry na penále ze dne 1. 10. 2002, č. j. 89004/02/330913/4384 za r. 1993 ve výši 23 129 Kč, č. j. 89005/02/330913/4384 za r. 1995 ve výši 68 864 Kč a č. j. 89006/02/330913/4384 za r. 1996 ve výši 13 085 Kč. Dále žalobcův osobní daňový účet vykazoval nedoplatek na dani silniční ve výši 9 785 Kč, který se skládá z neuhrazené daňové povinnosti za zdaňovací období r. 1994 ve výši 3 000 Kč a za r. 1997 ve výši 1 800 Kč, vyměřené dodatečným platebním výměrem, č. j. 45589/98/330912/4384 ze dne 5. 5. 1998 a neuhrazeného penále v celkové výši 4 985 Kč, předepsaného platebními výměry na penále, č. j. 88825/02/330913/4384 ze dne 1. 10. 2002 za r. 1999 ve výši 1 092 Kč, č. j. 88824/02/330913/4384 ze dne 1. 10. 2002 za r. 1994 ve výši 787 Kč a č. j. 92496/98/330912/4384 ze dne 2. 12. 1998 za r. 1994 ve výši 3 106 Kč. Žalobcův osobní daňový účet vykazoval dále nedoplatek daně darovací ve výši 575 Kč, který tvoří penále za pozdní úhradu darovací daně, nedoplatek daně z převodu nemovitostí ve výši 283 072 Kč, vyplývající z neuhrazené daňové povinnosti a penále a dále nedoplatek na příslušenství daní ve výši 23 974 Kč, který se skládá z neuhrazených exekučních nákladů splatných 9. 4. 2002 ve výši 6 840 Kč a splatných 24. 9. 2010 ve výši 15 538 Kč a hotových výdajů správce daně splatných 26. 11. 2001 ve výši 1 464 Kč a splatných 6. 11. 2001 ve výši 132 Kč.

Pokud jde o daň z přidané hodnoty včetně jejího příslušenství, žalobce namítal, že tato vyplývá z daňové kontroly, která probíhala současně s kontrolou na dani z příjmů fyzických osob 1996 a 1997 (kde ministerstvo v rámci přezkumného řízení mělo konstatovat, že daňová kontrola byla nezákonná), přičemž ve věci byla podána stížnost k ESLP právě pro odlišné rozhodnutí o stejné věci, která dodnes nebyla rozhodnuta. K tvrzení o prekluzi práva vybrat ostatní žalobcem zmiňované daně nebylo konkrétně argumentováno, stejně tak ve vztahu k příslušenství na dani, vyjma tvrzení, že částka 15 538 Kč, splatná 24. 9. 2010 měla být vyměřena platebním výměrem, který neměl být doručen. Dále pokud jde o právo vybrat daň z příjmů fyzických osob, včetně jejího příslušenství, žalobce tvrdí prekluzi s tím, že nedoplatky vznikly v důsledku dodatečně doměřené daně na základě daňové kontroly a byly zrušeny podle rozhodnutí o přezkumu ministerstva financí, které konstatovalo, že daňová kontrola byla nezákonná. K těmto námitkám uvádí soud následující.

Pokud jde o tvrzenou prekluzi práva vybrat daň z příjmů fyzických osob, včetně jejího příslušenství, pak z obsahu spisu vyplývá, že nedoplatek na této dani nevznikl na základě dodatečných platebních výměrů, později zrušených, jak bylo shora uvedeno, nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob podávajících přiznání, se skládá z částečné úhrady neuhrazené daňové povinnosti za zdaňovací období 1996, vyměřené platebním výměrem č. j. 29938/98/330912/4384 ze dne 29. 6. 1998 ve výši 18 340 Kč a z neuhrazeného penále v celkové výši 105 078 Kč za r. 1993, 1995 a 1996. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mělo dojít ke zrušení rozhodnutí, týkající se daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1996, či takového příslušenství, naopak z obsahu správního spisu vyplývá, že došlo v rámci přezkumného řízení ke zrušení dodatečného platebního výměru správce daně týkajícího se zdaňovacího období 1997 s tím, že penále sleduje osud daně, proto došlo i ke zrušení platebního výměru na daňové penále na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1997. Uvedená námitka je proto nedůvodná.

Pokud jde o tvrzenou prekluzi práva vybrat daň z přidané hodnoty, včetně jejího příslušenství, žalobce nedoložil, že by byly platební výměry, či dodatečné platební výměry na tuto daň zrušeny, taková skutečnost nevyplývá ani z obsahu správního spisu. Jak už bylo shora řečeno, ve vztahu k ostatním daním žalobce bližší argumentaci ohledně prekluze práva vybrat daň neuplatnil.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že daňové povinnosti byly žalobci předepsány výměry vydanými za účinnosti předchozí procesní úpravy daňového řízení zakotvené v zákoně č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“). Podle této úpravy platilo, že právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným (ust. § 70 odst. 1 ZSDP). Zároveň podle druhého odstavce tohoto ustanovení platilo, že je-li proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven; daňové nedoplatky lze však vymáhat nejpozději do 20 let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným, s výjimkou daňových nedoplatků zajištěných podle odst. 4 a 5. Podle ust. § 70 odst. 3 ZSDP platilo, že k promlčení se přihlédne jen tehdy, je-li to daňovým dlužníkem namítáno a jen v rozsahu uplatňované námitky (pozn. soudu - žalobce netvrdil a z obsahu správního spisu

nelze dovodit, že by takovouto námitku žalobce uplatňoval). Podle ust. § 70 odst. 5 ZSDP platilo, že je-li daňový nedoplatek zajištěn zástavním právem na nemovitostech zápisem v příslušné evidenci, nelze do 30 let po tomto zápisu proti uplatnění zajištěného práva namítat promlčení nedoplatku.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že Finanční úřad v Třebíči rozhodnutím ze dne 25. 4. 2001, č. j. 5825/01/330940/2909 rozhodl o zřízení zástavního práva podle § 72 ZSDP a § 152 a násl. OZ k zajištění daňové pohledávky evidované u správce daně ke dni vydání tohoto rozhodnutí na dani z přidané hodnoty v částce 408 272 Kč na dani z příjmů fyzických osob v částce 550 437 Kč, na dani silniční v částce 7 906 Kč, na dani darovací v částce 575 Kč a na dani z převodu nemovitostí v částce 342 000 Kč, celkem 1 309 190 Kč, přičemž prvostupňovým správcem daně bylo zřízeno zástavní právo k předmětu zástavy – nemovitostem ve vlastnictví žalobce. Uvedené rozhodnutí správce daně nabylo právní moci dne 15. 6. 2001. Dále bylo stejným správcem daně vydáno dne 30. 6. 2003 pod č. j. 69537/03/330940/2909 rozhodnutí o zřízení zástavního práva podle ust. § 72 ZSDP a § 152 a násl. OZ k zajištění daňových pohledávek za žalobcem ve výši 1 419 159 Kč k nemovitostem ve vlastnictví žalobce, přičemž toto rozhodnutí obsahuje specifikaci jednotlivých dlužných částek. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce argumentujícího shora již zmiňovaným zrušením dodatečného platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1997, včetně rozhodnutí o daňovém penále na této dani za zdaňovací období 1997, změněno rozhodnutím Finančního úřadu v Třebíči ze dne 2. 10. 2003, č. j. 281587/03/330940/2909, na jehož základě byla ve smyslu argumentace žalobce vypuštěna položka týkající se penále předepsaného v doměrku daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1997 ve výši 647 964 Kč. Za účinnosti ZSDP byl dále ještě vydán Finančním úřadem v Třebíči dne 23. 9. 2010 pod č. j. 104497/10/330940704322 exekuční příkaz na srážku ze mzdy žalobce k vymožení vykonatelného nedoplatku v částce 927 607,34 Kč, rovněž se specifikací jednotlivých položek nedoplatků.

Porovnáním údajů týkajících se jednotlivých nedoplatků vyplývá, že tyto nedoplatky byly zajištěny zástavním právem na nemovitostech žalobce zápisem v příslušné evidenci, přičemž ve smyslu ust. § 70 odst. 5 ZSDP platí, že v takovémto případě nelze do 30 let po tomto zápisu proti uplatnění zajištěného práva namítat promlčení nedoplatku (navíc žalobce ani netvrdí a z obsahu správního spisu nevyplývá, jak bylo shora již uvedeno, že by takováto námitka byla v rámci daňového řízení uplatněna). 1. 1. 2011 nabyla účinnosti nová procesní daňová norma – zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, podle jehož přechodného ust. § 264 odst. 5 platí, že běh a délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro placení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován; účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Podle ust. § 264 odst. 15 daňového řádu platí, že zástavní práva, jejichž rozsah byl vymezen přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachována se všemi účinky podle dosavadních právních předpisů i po nabytí účinnosti tohoto zákona. Z uvedeného vyplývá, že ani po nabytí účinnosti nového procesního daňového

předpisu nedošlo ke změně účinků zřízení zástavního práva vyplývajících ze ZSDP. Předmětná žalobní námitka je proto nedůvodná.

Žalobce dále namítal porušení zásady projednací spočívající v tom, že nebyl žalovaným informován o spisové značce, pod kterou bylo odvolací řízení vedeno (žádost o korespondenční nahlížení do spisu). Žalovaný pouze konstatoval, že kompletní spis je u Finančního úřadu v Třebíči, přičemž žalobce však zajímalo, z jakých písemností a důkazů odvolací orgán vycházel; nahlížení do spisu žalobci nemělo být již dříve plně umožněno. K této námitce uvádí soud následující. Odvolací řízení v předmětné věci bylo zahájeno odvoláním žalobce ze dne 5. 4. 2012, které bylo označeno jako „Věc: odvolání ŽVP 2011“. Jeho doplnění ze dne 9. 5. 2012 bylo označeno jako „Věc: ŽVP 2011-12/05 doplnění OD“ a bylo v něm dále uvedeno „Naše zn.: 6206111010/ŽVP 2011-12/05“. Kromě jiného je v odvolání dále uvedeno, že odvolatel žádá, aby odvolání bylo projednáno v souladu s ústavně právní projednací zásadou, žalobce žádal, aby na základě zásady součinnosti a hospodárnosti v rozhodnutí, kterým bude vyřízeno toto podání, bylo označení spisové značky, pod kterou je vedeno u příslušného správce daně ve smyslu § 64 odst. 5 daňového řádu proto, aby v případě potřeby nahlédnout do spisu byl žalobce schopen požadovaný spis dostatečně určitě identifikovat. Dále bylo uvedeno, že necht' tuto žádost považuje správce daně také za žádost o nahlédnutí do spisu ve smyslu ust. § 66 a násl. daňového řádu a oprávnění daňového subjektu na poskytnutí informací ze spisu. Dále bylo v odvolání ještě uvedeno, že žalobce na základě zásady součinnosti a hospodárnosti žádá, aby v rozhodnutí, kterým bude vyřízeno toto podání, byl uveden také údaj uvedený v záhlaví tohoto podání, tzn. značka žalobce, a to proto, že pokud je písemnost označena pouze datem podání, je velmi těžko identifikovatelná, ke kterému podání se váže. Žalobou napadené rozhodnutí pak kromě jiného obsahovalo uvedení čísla jednacího (14572/12-1100-709857) a data podpisu oprávněné osoby (8. 10. 2012).

Problematika vedení spisu je v první řadě upravena v ust. § 64 daňového řádu, v jehož odst. 5 je uvedeno, že jednotlivé části spisu musí obsahovat soupis všech písemností, které jsou v nich založeny; písemnosti ve spisu se řadí v časové posloupnosti, označují se jednotlivými pořadovými čísly a vedou se pod společnou spisovou značkou. Z daňového řádu ani jiného předpisu nevyplývá povinnost odvolacího orgánu informovat žalobce ohledně spisové značky odvolacího spisu, žalobce však měl ve smyslu ust. § 66 právo nahlédnout do částí spisu týkajících se jeho práv a povinností, podle obsahu správního spisu tohoto práva nevyužil. Pokud by žalobce uvedeného práva chtěl využít, měl mj. k dispozici výzvu k odstranění vad podání ze dne 18. 4. 2012, vydanou Finančním úřadem v Třebíči pod č. j. 93331/12/33091370997, kde byl uveden telefonický kontakt na vyřizující pracovníci tohoto správce daně. Mohl si tedy dohodnout nahlédnutí do spisu, které je ve smyslu ust. § 66 odst. 4 možno uskutečnit v úředních hodinách pro veřejnost, příp. mohl požádat o nahlížení do spisu i v průběhu pracovní doby mimo úřední hodiny pro veřejnost. Žalobcem poukazovaný zákon o archivnictví a vyhláška o spisové službě neupravuje povinnost odvolacího finančního orgánu informovat žalobce o spisové značce odvolacího spisu. Žalobce ani netvrdí a nedokládá, jak by jím tvrzená skutečnost měla mít konkrétní vliv na zákonnost žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí.

Žalobce dále namítal, že v odvolacím řízení byla porušena zásada součinnosti a hospodárnosti, neboť v písemnostech týkajících se odvolacího řízení odvolací orgán neuváděl

identifikaci odvolání žalobce, přestože o to byl požádán. K této námitce uvádí soud následující. Jak bylo shora již uvedeno podáním ze dne 9. 5. 2012 doplňujícím odvolání žalobce mj. tento žádal, aby byl uveden údaj uvedený v záhlaví tohoto podání (zn.), a to proto, že pokud je písemnost označena pouze datem podání, je velmi těžko identifikovatelné, ke kterému podání se váže. V žalobou napadeném rozhodnutí nebyla uvedena interní značka zástupce žalobce, kterou tento označil v doplnění odvolání. V tomto rozhodnutí odvolací orgán však kromě jiného v souladu s daňovým řádem řádně označil předmět svého přezkumu tak, že uvedl, jakým podáním bylo odvolací řízení zahájeno a jaké rozhodnutí prvostupňového správce daně bylo tímto odvoláním napadeno. Tato identifikace spolu s uvedením čísla jednacího na žalobou napadeném rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům daňového řádu, jedná se o běžný postup nejen v rámci daňového řízení, ale obecně správního řízení a také i řízení soudního. Závazný obsah rozhodnutí je upraven v ust. § 102 odst. 1 a 2 daňového řádu, podle něhož platí, že rozhodnutí obsahuje označení správce daně, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, popř. číslo platebního výměru, označení příjemce rozhodnutí, výrok s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno, a jde-li o platební povinnost, také částku a číslo účtu příslušného poskytovatele platebních služeb, na který má být částka uhrazena, lhůtu k plnění, je-li nutné ji stanovit, poučení, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě a jak je to možno učinit, u kterého správce daně se odvolání podává, spolu s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku, podpis úřední osoby s uvedením jména, příjmení a pracovního zařazení; tuto náležitost lze nahradit uznávaným elektronickým podpisem úřední osoby, datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno a nestanoví-li zákon jinak, rozhodnutí musí též obsahovat odůvodnění. Žalovaný tedy nepochybil, pokud v napadeném rozhodnutí neuvedl interní značku zástupce žalobce. Žalobce navíc ani netvrdil a nedokladoval, jak konkrétně by měl být namítaným postupem správce daně zkrácen na svých právech a jaký to mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedená námitka je nedůvodná.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně neshledal žalobcovy námitky důvodnými, ztotožnil se s postupem odvolacího orgánu, a proto žalobu postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. 1. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu